

Ο Μεγαλέξαντρος Μιχάλης...

Του Βασίλη Θεοδωρόπουλου

«Εμπόδιο στον ήλιο μη σταθείς.
Ντροπή μεγάλη για τον άνθρωπο.»
(Δέσποινα Μαριανάκη- Κουτζόγλου)

Μετά από κάμποσα χρόνια ξανασυνάντησα τον παλιό μου φίλο και συνάδελφο Μιχάλη. Πάντα επιζητούσα τη συντροφιά του, τον ορθό- κοφτό του λόγο, το δυνατό του μυαλό και την καθαρή και καλωσυνάτη του ψυχή. Μια ψυχή μικρού παιδιού. Ένας φίλος, μ' όλη τη σημασία της λέξης, μια αδελφή ψυχή, είν' ο Μιχάλης ο φίλος μου... Σαν караβοτσακισμένο καπετάνιο, μετά από ναυάγιο τον είδα, λοιπόν, τις προάλλες. Και τρώμαξα! Αυτός ο ίδιος ήταν, που μου χαμογέλαγε πλατειά, που μ' έσφιγγε στην αγκαλιά του, σαν τον συναντούσα... Τότες... Γιατί τώρα ήταν ένας αλλοιώτικος Μιχάλης, μια σκιά του Μιχάλη, που γνώριζα κάποτε, ένας συννεφιασμένος Μιχάλης. Η φωνή του υπόκωφη, γεμισμένη πόνο και πίκρα, βγήκε αβίαστη...

- Είμαι πικραμένος, ξεκίνησε, με τη στάση του Προέδρου της Δημοκρατίας μας... Που την περασμένη Παρασκευή ήταν ο Πρόεδρος της συγκεκριμένης κυβέρνησης, κι όχι του Ελληνικού λαού, ως θα όφειλε να είναι. Που δε σεβάστηκε το Σύνταγμα, του οποίου είναι ο θεματοφύλακας... Που δε σεβάστηκε τη Σημαία... Που δεν σεβάστηκε το λαό, του οποίου είναι ο πρώτος πολίτης... Που αντί να εκφράζει τη λύπη του, δεν αναλαμβάνει την ευθύνη που του αναλογεί, σε τέτοιες κρίσιμες για τον τόπο μας στιγμές... Που δεν ντρέπεται για ότι γίνεται στο λαό του... Που ανέχεται να μεταναστεύει ο ανθός της πατρίδας, την ίδια στιγμή που ο τόπος γεμίζει με ξένους... Που σε μερικά χρόνια, αυτοί που θα ζουν εδώ θα λένε πως: «Στον τόπο ετούτο κάποτε ζούσαν οι Έλληνες»... Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, οι άντρες κλαίνε κρυφά, όταν βρίσκονται εν αδίκω!

«Πέστε λοιπόν στον ήλιο νά 'βρει έναν καινούριο δρόμο
Τώρα που πια η πατρίδα του σκοτείνιασε στη γη
Αν θέλει να μη χάσει από την περηφάνια του•
Ή τότε πάλι με χώμα και νερό
Ας γαλαζοβολήσει αλλού μιαν αδελφούλα Ελλάδα!»
(Οδυσσέας Ελύτης)

- Είμαι πικραμένος με τον Πρωθυπουργό μας, τους Υπουργούς και όλους τους κυβερνητικούς της πλειοψηφίας, που κάθε μέρα ολοένα και συγκατανεύουν στον αφανισμό μας, με ότι αποδέχονται και ψηφίζουν, κοροϊδεύοντάς μας, πως έτσι θα σωθεί η πατρίδα... Μετά 12 χρόνια... Στα 2106 μΧ... κι ολοένα βάζουν φόρους, πάνω σ' άλλους φόρους κι άντε νέους φόρους, για να φτάσουμε το 2020 να χρωστάμε όσα και το 2009, με τις απανωτές σωτηρίες τους! Είμαι πικραμένος και για τη φράση του Πρωθυπουργού μας, προχτές: «Σήμερα γιορτάζουμε την απελευθέρωση της Ελλάδας»! Πότε; Στις 28 του Οκτώβρη γιορτάζουμε το ΟΧΙ του λαού μας δια στόματος Ιωάννη Μεταξά στη φασιστική Ιταλία, κε Πρωθυπουργέ, ακόμη να μάθετε ιστορία;

- Είμαι πικραμένος με τον Αρχιεπίσκοπό μας, που, στη δίνη των καιρών, αυτό που τον ενδιαφέρει είναι να μην φορολογηθεί η ακίνητη περιουσία της Εκκλησίας, ώστε το μερίδιό της στη φορολόγηση να πέσει στη ράχη του κόσμου και που «επενδύει» στο ταξίδι του στα Εμιράτα, ώστε να γίνει ουσιαστική κι επικερδής η αξιοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας...

«Νύχτα, ποιος θα μερέψει τα σπαρτά
Ποιος θα σκορπίσει πράσινα καντήλια μες στους κάμπους
Ή θ' αλαλάξει θαρρετά κατάντικρυ απ' τον ήλιο
Για να ντυθεί τις θύελλες καβάλα σ' άπρωτο άλογο
Και να γενεί Αχιλλέας των ταρσανάδων!»
(Οδυσσέας Ελύτης)

- Είμαι πικραμένος με τους βουλευτές, που κύριο μέλημά τους έχουν την επανεκλογή τους, να χαϊδεύουν τ' αφτιά της κυβερνητικής μειοψηφίας στο λαό, φωνασκώντας κατά ριπάς και ψηφίζοντας κατά το δοκούν... Είμαι πικραμένος από φράσεις: «Φύσηξε ο αγέρας και πήρε τη σημαία μας...», όπως ειπώθηκε από το ατυχές περιστατικό των Ιμίων, χωρίς ποτέ ν' αναζητηθούν και να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι επίορκοι ένοχοι...

- Είμαι πικραμένος με τους «πράσινους συνδικαλιστές», που με περισσή ξεδιαντροπιά μιλούν για τα δυσβάσταχτα βάρη στις πλάτες των απλών εργαζόμενων. Τη στιγμή που καταλύεται κάθε έννοια κοινωνικού κράτους, που αφανίζεται οικονομικά ο λαός μας, κύριο μέλημά τους είναι, είτε να περισώσουν τις καρέκλες τους, είτε να χρησιμοποιήσουν τον συνδικαλισμό και τη δύναμή του, στην πολιτική τους ανέλιξη...

«Τώρα μες στα θολά νερά μια ταραχή ανεβαίνει•
Ο άνεμος αρπαγμένος απ' τις φυλλωσιές
Φυσάει μακριά τη σκόνη του
Τα φρούτα φτύνουν το κουκούτσι τους
Η γη κρύβει τις πέτρες της...»
(Οδυσσέας Ελύτης)

- Είμαι πικραμένος με την Ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων και των Δικαστών, που ενώ διαχειρίζονται μία εκ των εξουσιών, αντίθετα βρίσκονται στις θέσεις τους, περιφρουρούντες «τα καλά και συμφέροντα» και μόνον αυτά... Που αντί – έστω - να παραιτηθούν, δεν κρατούν ούτε και τα προσχήματα, τη στιγμή που γίνεται αποδόμηση των πάντων, όταν το σύνταγμα κι οι νόμοι του κράτους, καθημερινά κουρελιάζονται, υπερασπίζοντας μόνο και μόνο τα προσωπικά τους ωφελήματα...

- Είμαι πικραμένος απ' τους Ταγούς του πνεύματος, «πού `βαλαν την ουρά τους στα σκέλια» και κορδώνονται πίσω απ' τις τηβέννους τους, λ.χ. Που είναι οι Ακαδημαϊκοί μας, οι ποιητές μας, οι ζωγράφοι μας, οι πανεπιστημιακοί μας (πλην μικρής μειοψηφίας...); Πού `σαι Οδυσσέα Ελύτη, Διονύσιε Σολωμέ ή Ανδρέα Κάλβο;

«Παιδιά! δεν είναι άλλη γη ωραιότερη...
Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει!»
(Οδυσσέας Ελύτης)

- Η ελληνική μας γλώσσα, φίλε μου καλέ, είν' ένας παράδεισος εννοιολογικών λέξεων! Δάνεισε λέξεις σ' όλες τις γλώσσες, μόνο 41.000 λέξεις –λ.χ.- στο αγγλικό αλφάβητο! Είναι, ωστόσο, παράλληλα γνωστό, πως εκεί που οι λέξεις τελειώνουν, αρχίζουν ...τα έργα, οι αντιδράσεις, τα γιούχα, δηλ. αυτοί δεν τα περίμεναν; Ή περίμεναν να κατεβάσει ο κόσμος το κεφάλι και να δεχτεί αυτό που αυτοί δέχτηκαν: Την δια των Επιτρόπων της Τρόικας εποπτείας των πάντων... Κι αυτοί, που βρίσκονται; Ένας Μίκης τους εκπροσωπεί και μάλιστα στα 86ξη του;

«Η Ελληνική με την μαθηματική δομή της είναι η γλώσσα της πληροφορικής και της νέας γενιάς των εξελιγμένων υπολογιστών, διότι μόνο σ ' αυτήν δεν υπάρχουν όρια.»

(Μπιλ Γκέιτς, Microsoft)

Με την ίδια πίκρα, τέλειωσε ο Μιχάλης: «Κύριε Πρόεδρε της Ελληνικής Δημοκρατίας, ο σεβασμός των Ελλήνων κερδίζεται με αίμα, δεν χαρίζεται, ποτές!!!»

Τα μάτια του, ξαφνικά, βούρκωσαν... Ποτέ δεν τον είχα ξαναδεί έτσι... Μεταμορφώθηκε... Ένας πελώριος Μιχάλης μου φάνηκε και στάθηκ' εμπρός μου... Ο ίσκιος του με σκέπασε... Το στόμα μου ξεράθηκε... Τα πόδια μου κόπηκαν... Μπροστά μου δεν ήταν ο Μιχάλης, που ήξερα, παρά ο Μεγαλέξαντρος, ο Μιλτιάδης κι ο Λεωνίδας μαζί... Στα μάτια του η ιστορία τρεμόπαιξε για δευτερόλεπτα, ώσαμ' η φωνή του να βρυχηθεί: «Για τα παιδιά μας... Για την Ελλάδα, βρε γαμάτο...»!!!!

«Τώρα χτυπάει πιο γρήγορα τ' όνειρο μες στο αίμα

Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει:

Ελευθερία

Έλληνες μες στα σκοτεινά δείχνουν το δρόμο:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Για σένα θα δακρύσει από χαρά ο ήλιος...»

(Οδυσσέας Ελύτης)

ΥΓ. Η ημετέρα αναξιότητα, δεν θα μπορούσε καλύτερα να εκφραστεί, παρά με τους στίχους του μεγάλου Οδυσσέα Ελύτη («*Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας*») και της πατριώτισσας ποιήτριας των Χανίων της Κρήτης, κας Δέσποινας Μαρριανάκη – Κουτζόγλου (την οποία κι ευχαριστώ πολύ!).